

ACTES OBSCENS EN ESPAI PÚBLIC

(Maneres amenes d'esperar
l'adveniment del messies)

un espectacle
de Davide
Carnevali i
Albert Arribas

Albert Arribas,
director

El messies, a l'obra de Carnevali, torna a trucar a la nostra porta.

Al seu *Teorema*, Pasolini va retratar una família incapaç d'oferir-se veritablement a l'amor messiànic, una experiència de transformació radical que resultava inconcebible des de l'acomodament (petit)burgès. Mig segle després, el Davide

Carnevali ha entès que acostar-se al teorema pasolinià era una immillorable ocasió per interrogar-nos sobre allò que ha significat la recent «crisi» que ha viscut el món occidental, i molt especial-

ment sobre la pretesa idea de «sortida» d'aquesta crisi que actualment comença a estar de moda.

Quin sentit ha tingut el col·lapse de les socialdemocràcies després de l'aparent caiguda de les ideologies? Quin ha estat l'abast del «retorn a la política» per part de la ciutadania? Carnevali ha escrit el seu teorema messiànic tenint molt en compte les sàvies advertències de Walter Benjamin sobre els perills de la socialdemocràcia, segons les quals la idea de «progrés» atribuïda a la Història de la humanitat era de fet un pervers aliat de l'aburgesament que s'estava estenent arreu del món globalitzat, promentent comoditats futures a canvi d'adoctrinament ideològic —i, per tant, de pèrdua de l'esperit crític. Uns perills de greus conseqüències ètiques, ens recorda el Davide, que es manifesten igualment en qualsevol representació estètica del món que també reforci els falsos mites del progrés.

El messies, a l'obra de Carnevali, torna a trucar a la nostra porta. La crisi, el malestar social i individual, ens hauria d'haver fet més receptius al seu adveniment. Però, més enllà de deplorar els desenganys que ens han deixat aquelles vanes promeses del consum i el benestar, serem capaços realment d'obrir-li la porta? Estarem veritablement disposats a deixar-nos violentar pel seu amor universal, radicalment lliure de qualsevol mena d'interessos?

06/07/17
— 16/07/17

Sala Petita
+16 anys

Durada
2 hores,
aproximadament

#actesobscensespaipublic
#TNCdetothom

Text
Davide Carnevali

Traducció i direcció
Albert Arribas

Escenografia
i vestuari
Sílvia Delagneau

Il·luminació
Ignasi Camprodon

So
Lucas Ariel Vallejos

Caracterització
Toni Santos

Teaser i vídeo
Roger Vila

Ajudanta
de producció
Maria G. Rovelló

Ajudanta
d'escenografia
Laura Clos «Closca»

Alumnes en pràctiques del Màster Universitari d'Estudis Teatral de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona (direcció i dramaturgia)
Silvana Pérez i Georgina de Yebra Pintó

Producció
Teatre Nacional de Catalunya

Amb el suport de
Grec 2017 Festival de Barcelona

Agraïments
**Marta Fiol
Max Glaenzel
Taller de Goretzi
Ariadna Parra**

REPARTIMENT

El pare
Oriol Genís

La mare
Màrcia Cisteró

La filla
Mònica Almirall

El fill
Sergi Torrecilla

L'Àngel
Antònia Jaume

La serventa
Sílvia Delagneau

Vols saber-ne més?

Escaneja el codi QR o vés a www.tnc.cat i hi trobaràs materials complementaris i altres enllaços d'interès:

Pròleg de Davide Carnevali a l'edició d'*Actes obscens en espai públic*. (Arola Editors – TNC, 2017).

Pier Paolo Pasolini, *Poeta de les cendres*, 1966. Barcelona: Edicions Poncianes, 2015. (Traducció: Gerard Cisneros, 2015).

Walter Benjamin, *Tesis sobre la filosofia de la Història*, 1940. València: Ateneu de Benimaçlet, 2007. (Traducció: Josep Algarra).

Pier Paolo Pasolini, «Noves perspectives històriques: l'Església ja no li serveix al poder», dins d'*Escrits corsaris*, 1975 (publicat a *Corriere della Sera* amb el títol «Església i poder»). (Traducció: TNC).

Davide Carnevali, *De Pasolini a Benjamin. Apunts sobre religió i marxisme a Teorema*.

Club de lectura
TNC/Biblioteques públiques de Catalunya

Text editat: Arola Editors i TNC
(En venda a les taquilles i a www.tnc.cat)

L'obra proposa una sèrie d'escenes inspirades en *Teorema* i d'altres inspirades en la tradició messiànica testamentària que Pasolini té ben present a l'hora d'escriure. Així doncs he barrejat la identitat dels personatges pasolinians amb la d'algunes de les figures que desenvolupen un paper fonamental en l'anunci i el testimoniatge de l'arribada del Crist entre els homes. Es tracta d'una operació de reactualització i al mateix temps d'humanització d'unes figures que, en la seva representació mítica, corren el risc de quedar reduïdes al pla literari, i així semblar llunyanes respecte a l'esperit de la nostra època. És en aquest sentit que es prossegueix l'operació pasoliniana de *Teorema*: reactualitzar un nucli mític i oferir-lo al lector contemporani a través d'una estètica i d'un llenguatge nous. Sovint amb implicacions dessacralitzadores i iròniques.

Tenint en compte que ja ha passat tanmateix mig segle des de l'escriptura de *Teorema*, m'ha semblat necessari buscar aquesta estètica i aquest llenguatge en una direcció diferent de la que va prendre Pasolini, anant a identificar quina estètica i quin llenguatge actualment mostrarien una relació de polèmica i de ruptura amb l'estètica i el llenguatge corrents; per adoptar, d'aquesta manera, la posició que va adoptar *Teorema* en el seu moment. La idea és doncs proposar-ne una «traducció per al teatre» que, encara que traeixi l'original, es proposi mantenir-ne intacte l'esperit. Què és en el fons una paràbola, sinó la traducció en llenguatge d'un nucli mític, antic i universal, que es resisteix al llenguatge? El propòsit d'una paràbola és justament parlar a través d'un procés de metaforització a diferents nivells, en el qual com a mínim el pla literari i l'al·legòric han de resultar fàcilment comprensibles per al receptor; mentre que el pla moral pot funcionar com un dispositiu que posi en marxa la seva activitat intel·lectual.

Pier Paolo Pasolini, *Poeta de les cendres*,
1966. Barcelona: Edicions Poncianes, 2015.
(Traducció: Gerard Cisneros, 2015)

Pel que fa a les meves obres futures... veuràs un jove arribar un dia a una casa bonica on un pare, una mare, un fill i una filla viuen ricament, en un estat que no es critica a si mateix, com si fos un tot, la vida pura i simple; hi ha també una serventa (d'un poble subproletari); ve, el jove, bell com un americà, i de seguida, la primera, la criada s'enamora d'ell, i s'alça les faldilles. Ell li dóna la ràbia pesant i dolça del seu membre. S'enamora després, d'ell, el fill; dormen tots dos, a la mateixa cambra del noi, amb restes de la infantesa; i també al fill li dóna el seu membre de seda, més adult i potent; i el mateix do, condescendent i generós, perquè ell és aquell qui dóna, farà a la mare, admiradora dels seus vestits, els pantalons, la samarreta, els calçotets, abandonats en un xalet el dia calorós d'estiu, al Tirrè; i encara el mateix do li farà al pare, esdevenint pare del pare —atès que amb dolcesa maternal ambigua, és per nom, pare— al pare desvetllat a l'alba per un dolor que el talla per la meitat, a la panxa, i descobreix, llevant-se per anar al bany, la bellesa muda de les quatre del matí amb el sol ja fulgurant... [...] El mateix do del membre, durant les hores de la malaltia del pare —i abans que al pare— farà a la filla de catorze anys, [...] Després el jove se'n va: el carrer al final del qual desapareix queda desert per sempre. I cadascú, en l'espera, en el record, com un apòstol d'un Crist no crucificat sinó perdut, té el seu destí. És un teorema: i cada destí és un corol·lari. Els destins són els que saps, els del món on tu, amb el teu antipàtic somriure anticomunista i jo amb el meu odi infantil antiburgès, som germans: ho sabem tot d'ells! [...] Casos de consciència, tots aquests. La criada esdevé, en canvi, una santa boja; [...] Abans que el Pare i que la Mare, al paradís terrestre hi havia un Primer Pare, és en la seva intimitat que, primerament, hem viscut. [...] Però en una família burgesa no pot fer altrament que desencadenar drames morals. La religió, la religió del tracte directe amb Déu, és encara del món anterior al burgès. Els obrers observen.

Walter Benjamin, *Tesis sobre la filosofia de la Història*, 1940. València: Ateneu de Benimaclet, 2007. (Traducció: Josep Algarra)

La tradició dels oprimits ens ensenya que l'estat d'excepció en el qual vivim és la regla. Hem d'arribar a un concepte de la història que corresponga a aquest estat. Tindrem llavors com a objectiu provocar el veritable estat d'excepció; amb la

qual cosa millorarà la nostra posició en la lluita contra el feixisme. El que els seus adversaris s'enfronten a ell en nom del progrés, pres aquest com llei històrica, no és precisament la menor de les fortunes del feixisme. No té res de filosòfic sorprendre's que les coses que estem vivint siguem encara

On a nosaltres se'ns presenta una cadena d'esdeveniments, l'àngel de la història només veu una sola i única catàstrofe, que no deixa d'amuntegar ruïnes sobre ruïnes.

possibles en ple segle xx. És una sorpresa que no naix d'un coneixement, coneixement que de ser-ho tindria de ser el següent: la idea d'història que provoca aquesta sorpresa no se sosté. [...]

Hi ha un quadre de Klee que s'anomena *Àngelus Novus*. En ell veiem un àngel que sembla allunyar-se d'alguna cosa mentre la mira fixament. Té els ulls desorbitats, la boca oberta i les ales desplegadas. Aquest és l'aspecte que ha de mostrar necessàriament l'àngel de la història. El seu rostre està tornat cap al passat. On a nosaltres se'ns presenta una cadena d'esdeveniments, ell només veu una sola i única catàstrofe, que no deixa d'amuntegar ruïnes sobre ruïnes que són llançades als seus peus. Voldria aturar-se, despertar els morts i reparar allò destruït. Però des del Paradís bufa una tempesta que s'ha aferrat a les seues ales, tan forta que ja no pot tancar-les. La tempesta l'empeny irresistiblement cap al futur, al qual li dóna l'esquena, mentre que davant d'ell les ruïnes s'amunteguen fins al cel. Aquesta tempesta és allò que anomenem progrés. [...]

El conformisme, des del principi, ha estat instal·lat còmodament en la socialdemocràcia i no sols va condicionar la seua tàctica política, sinó a més les seues concepcions econòmiques. Aquesta és una de les causes dels fracassos posteriors. Res no ha corromput tant, fins al límit, els obrers alemanys com el convenciment que estaven nedant a favor de corrent. El desenvolupament tècnic va ser la pendent del corrent a favor de la qual van pensar que nedaven. Des d'aleshores només quedava un pas per a la il·lusió que el treball en la fàbrica, situat en l'impuls del progrés tècnic, representava un resultat polític. [...]

Se sap que als jueus els estava prohibit escrutar el futur. En canvi la Torà i la pregària els instruïa en la rememoració. Açò desencantava el futur, cosa a la qual sucumbien tots els que cercaven informació en els endevins. Però no per això es convertia el futur per als jueus en un temps homogeni i buit. Ja que cada segon era en ell la menuda porta per la qual podia entrar el Messies.

ACTIVITATS — ACTES OBSCENS
EN ESPAI PÚBLIC

Col·loqui amb Narcís Comadira

TNC, Sala Petita

07/07/17, després de la funció

Activitat gratuïta

AVANÇAMENT DE
LA TEMPORADA 2017/2018

28/09/17 – 30/09/17

Kreatur

Sasha Waltz

Sala Tallers

05/10/17 – 05/11/17

Islàndia

Lluïsa Cunillé

Sala Petita

19/10/17 – 26/11/17

Desig sota els oms

Eugene O'Neill

Sala Gran

26/10/17 – 29/10/17

Après moi, le déluge

Lluïsa Cunillé i Miquel Ortega

Sala Tallers

CAFETERIA RESTAU-
RANT DEL TNC

Noves tapes i *plattos* per compartir. Per gaudir abans o després de la funció. I també els menús «Express» i «Bon vivant», sense esperes amb reserva prèvia abans de la funció. Reserves: 933 065 729.

SINGULARIS

Fotos: David Ruano
Disseny: Forma
DL B 16229-2017

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

Benefactors

Col·laboradors

Port de Barcelona

MARC MARTÍ

Edificaments | Serveis audiovisuals

EXPERIENCE BEAUTY

alcatraz

